

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2018 r.

Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu w III Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Bożena Baraniak

Protokolant:

w obecności Prokuratora Prok. Rej. P. – (...) ---

po rozpoznaniu dnia 10 września 2018 r.

sprawy **D. J.**

urodz. (...) w P., syna J. i A. z d. O.

oskarżonego o to, że:

1. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w dniu 9 października 2009 roku oraz w dniu 13 października 2009 roku w P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. w kwocie łącznej 3.125,39 złotych wynikającej z umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) oraz (...) z tytułu usług telekomunikacyjnych oraz telefonów ,arki S. oraz L. poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

I. oskarżonego D. J. uznaje za winnego przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnionego w sposób wyżej opisany i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69§ 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby,

III. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę na rzecz (...) Sp. z o.o. kwoty 3.125,39 (trzy tysiące sto dwadzieścia pięć 39/100) złotych,

IV. na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

SSR Bożena Baraniak

UZASADNIENIE

W dniu 9 października 2009r. w salonie (...) w P. w Pasażu (...) przy ul. (...), D. J. zakupił telefon komórkowy marki S. (...) wraz z kartą SIM w ofercie promocyjnej (...) w abonamencie. Klient przedstawił dowód osobisty nr (...) oraz drugi dokument potwierdzający wiarygodność płatniczą, w tym wypadku kartę kredytową V. na nazwisko D. J.. W oparciu o przedstawione dokumenty została sporządzona przez M. C. umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...), którą podpisał pracownik i w jego obecności D. J.. Z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej na okres 24 miesiące, w promocji wynikało, że D. J. zakupił aparat telefoniczny po obniżonej cenie pod warunkiem

regularnego opłacania abonamentu. Zawierając umowę uiszczył wyłącznie promocyjną opłatę za telefon w kwocie 1 zł oraz 25,00 zł z tytułu opłaty aktywacyjnej. Poza promocją opłata aktywacyjna wynosiła 122,00 zł, a aparat telefoniczny kosztował 969,00 zł. Kartę SIM z przydzielonym numerem (...) aktywowano w dniu 9 października 2009r. W dniu 13 października 2009r. S. S. zawarł z klientem D. J. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) w punkcie (...) w P. przy ul. (...) na okres 24 miesięcy. Zakupił on telefon komórkowy marki L. (...) V. wraz z kartą SIM w ofercie promocyjnej (...) w abonamencie. Mężczyzna przedstawił dowód osobisty o nr (...) oraz drugi dokument - kartę kredytową V. na nazwisko D. J.. W oparciu o przedstawione dokumenty została sporządzona umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych, którą podpisał pracownik i w jego obecności D. J.. Z umowy zawartej w promocji wynikało, że D. J. zakupił aparat telefoniczny po obniżonej cenie pod warunkiem regularnego opłacania abonamentu. Zawierając umowę uiszczył wyłącznie promocyjną opłatę za telefon w kwocie 1 zł oraz 25,00 zł z tytułu opłaty aktywacyjnej. Poza promocją opłata aktywacyjna wynosiła 122,00 zł, a aparat telefoniczny kosztował 1.399,00 zł. Kartę SIM z przydzielonym numerem (...) aktywowano w dniu 13 października 2009r. Karty SIM pracowały w sieci do dnia 16 grudnia 2009r. Z uwagi na brak płatności za usługi telefoniczne pracownicy sieci P. (...) starali się nawiązać kontakt telefoniczny z D. J., jednak bezskutecznie.

Firma (...) poniosła łączną szkodę w wysokości 3.125,39 zł, która składała się z kwot wystawionych faktur - 381,06 zł oraz różnicy ogólnej ceny zestawu S. A. z aktywacją, a jego ceną w promocji, wynoszącą 1.065 zł – razem 1.446,06 zł oraz faktur - 184,33 zł i różnicy ogólnej ceny zestawu L. V. z aktywacją, a jego ceną w promocji, wynoszącą 1.495,00 zł – razem 1.679,33 zł. D. J. zastawił przedmiotowe telefony w lombardzie, ale ich następnie nie wykupił.

D. J. ma 31 lat, jest kawalerem, legitymuje się wykształceniem zawodowym, z zawodu jest mechanikiem samochodowym, obecnie odbywa karę pozbawienia wolności w innej sprawie. W przeszłości był karany sądownie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

1. częściowo wyjaśnień D. J. (k. 261, 225-226),

2. w całości zeznań świadków:

- S. S. (k. 261, 17),

- M. B. (k. 261, 20 - 21),

- M. C. (k. 261, 26),

3. dowodów z dokumentów:

- zawiadomienia o przestępstwie z załącznikami (k. 1-7),

- opinii biegłego z zakresu klasycznych badań dokumentów (k. 170-180),

- karty karnej (k. 189-199, 247-248),

- danych ZUS (k. 205).

Wszystkie dokumenty ujawniono na k. 262 akt.

Oskarżony **D. J.** w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

Przed Sądem przyznał się do stawianego zarzutu podając, że telefony komórkowe zastawił, a następnie ich nie wykupił.

Nie podtrzymał wyjaśnień z dochodzenia, stwierdzając, że było tak jak podał na rozprawie i jednocześnie wyraził żal w związku z zaistniałą sytuacją.

Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom D. J., w których nie przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu, gdyż są one nielogiczne i nieszczerze oraz sprzeczne z uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym w postaci zeznań świadków oraz dokumentów. Natomiast wyjaśnienia oskarżonego, w których przyznał się do stawianego zarzutu zasługują na wiarę, ponieważ są logiczne i zbieżne z pozostałymi dowodami, w szczególności dokumentami i zeznaniami świadków.

Świadek **M. B.** – przedstawiciel firmy (...) złożyła zeznania na okoliczność umów zawartych przez D. J. oraz wyliczyła straty poniesione przez pokrzywdzonego.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom M. B., albowiem są one spójne i logiczne, a także korespondują z uznanymi w tej części za wiarygodne wyjaśnieniami oskarżonego, zeznaniami świadków S. S. i M. C. oraz dokumentami, w tym opinią z zakresu klasycznych badań dokumentów. Na podstawie zeznań M. B. poczyniono ustalenia faktyczne w sprawie.

Świadkowie **S. S.** i **M. C.** – pracownicy punktów sprzedaży telefonów komórkowych złożyli zeznania na okoliczność umów zawartych z D. J. zaznaczając, że zgodnie z procedurą klient przedstawił dwa dokumenty – dowód osobisty oraz kartę kredytową oraz podpisał w ich obecności umowę.

Sąd ocenił zeznania świadków jako wiarygodne, ponieważ są szczerze, logiczne, spójne, konsekwentne, obiektywne oraz korelują z zeznaniami M. B., wyjaśnieniami oskarżonego w zakresie w jakim nadano im walor wiarygodności, a także zebranymi w sprawie dokumentami. Na podstawie zeznań S. S. i M. C. Sąd dokonał ustaleń faktycznych.

Dokumenty zebrane w sprawie Sąd uznał za wiarygodne, ponieważ zostały one sporządzone przez uprawnione do tego organy w zakresie ich kompetencji, nie były kwestionowane przez strony, jak również Sąd nie znalazł podstaw, aby to czynić z urzędu.

Opinia biegłej z zakresu klasycznych badań dokumentów mgr O. W. potwierdziła, że podpisy pod umowami o świadczenie usług telekomunikacyjnych zostały nakreślone przez D. J..

Opinia jest logiczna, rzetelna i nie była kwestionowana przez strony, zatem Sąd również nie znalazł żadnych racjonalnych podstaw, aby ją zakwestionować.

Sąd zważył i ustalił, co następuje:

D. J. został oskarżony o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w w zw. z art. 12 k.k., polegające na tym, że w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w dniu 9 października 2009r. oraz w dniu 13 października 2009r. w P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Sp. z o.o. w kwocie łącznej 3.125,39 zł wynikającej z umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) oraz (...) z tytułu usług telekomunikacyjnych oraz telefonów marki S. oraz L. poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Art. 286 § 1 k.k. przewiduje odpowiedzialność karną dla sprawcy, który w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem m.in. za pomocą wprowadzenia w błąd. Wprowadzenie w błąd może zostać osiągnięte przez przemilczenie, zaniechanie poinformowania o faktycznym, prawdziwym stanie rzeczy (por. J. Bafia (w:) J. Bafia, K. Mioduski, M. Siewierski, Kodeks karny ..., s.538). Wprowadzenie w błąd dotyczyć musi natomiast tzw. istotnych okoliczności danej sprawy, które mogą mieć wpływ na podjęcie decyzji o rozporządzeniu mieniem. Innymi słowy, działanie mające na celu wywołanie błędu odnosić się musi do okoliczności powodującej, że rozporządzenie mieniem ma charakter niekorzystny (por. wyrok SN z 28 czerwca 2000 r., III KKN 86/98, OSP 2001, z. 1, poz. 10; wyrok SN z 30 sierpnia 2000 r., V KKN 267/00, OSP 2001, z. 3, poz. 51). Przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k. jest przestępstwem materialnym, którego skutkiem jest niekorzystne rozporządzenie mieniem. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej.

Natomiast art. 12 k.k. stanowi, iż dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uznaje się za "jeden czyn zabroniony". Innymi słowy ustawodawca przesądził, że przy spełnieniu pewnych warunków wiele zachowań stanowi jednorazowe wypełnienie znamion jakiegoś typu czynu zabronionego. Art. 12 k.k. zawiera ustawowe określenia kryteriów tzw. czynu ciągłego. Zastosowanie art. 12 k.k. uzależnione jest z jednej strony od przesłanki podmiotowej (subiektywnej) w postaci "z góry przyjętego zamiaru", z drugiej od przesłanek przedmiotowych, takich jak "krótkie odstępy czasu" oraz tożsamość pokrzywdzonego, jeżeli przedmiotem zamachu jest dobro osobiste.

Ustalono jednoznacznie, że D. J. swoim działaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu przestępstwa.

W sprawie jest bezsporne, że D. J. zakupił dwa telefony komórkowe marki S. (...) i L. V. wraz z kartami SIM w ofercie promocyjnej (...) i (...) w abonamencie w dniach 9 października 2009r. i 13 października 2009r. Podczas obu transakcji oskarżony przedstawił swój dowód osobisty nr (...) oraz kartę kredytową V. na swoje nazwisko. W oparciu o przedstawione dokumenty została sporządzona przez pracowników punktów sprzedaży telefonów umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, które podpisali sprzedawcy i w ich obecności D. J.. Oskarżony kupił przedmiotowe aparaty telefoniczne po obniżonej cenie pod warunkiem regularnego opłacania abonamentów i zawierając umowy uiścił promocyjną opłatę za każdy telefon w kwocie 1 zł oraz po 25,00 zł z tytułu opłat aktywacyjnych. Poza promocją opłata aktywacyjna wynosiła 122,00 zł, a aparat telefoniczny S. (...) kosztował 969,00 zł, a L. 1.399,00 zł. Karty SIM po aktywacji w dniach zakupu telefonów pracowały w sieci do dnia 16 grudnia 2009r., kiedy to z powodu braku płatności za usługi telefoniczne pracownicy sieci P. je dezaktywowali.

P. poniosła łączną szkodę na kwotę 3.125,39 zł, na którą składały się kwoty wystawionych faktur - 381,06 zł oraz różnica ogólnej ceny zestawu S. A. z aktywacją, a jego ceną promocyjną, wynoszącą 1.065 zł – razem 1.446,06 zł, a także faktur - 184,33 zł i różnicy ogólnej ceny zestawu L. V. z aktywacją oraz jego ceną w promocji, wynoszącą 1.495,00 zł – razem 1.679,33 zł.

D. J. początkowo nie przyznał się do stawianego zarzutu, następnie zmienił stanowisko i się przyznał oraz podał, że faktycznie przedmiotowe telefony zastawił, a potem ich nie wykupił. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego oceniono jako wiarygodne, gdyż były one szczerze i korelowały z innymi dowodami, a w szczególności z zeznaniami pracowników Spółki (...) oraz dokumentami, w tym z opinią z zakresu klasycznych badań dokumentów. Wyjaśnienia złożone w trakcie dochodzenia uznano za niewiarygodne, gdyż były one sprzeczne z innymi dowodami stanowiły przyjętą przez D. J. linię obrony mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej. Oskarżony orientował się, że zakupił aparaty telefoniczne po obniżonej cenie pod warunkiem regularnego opłacania abonamentu. Również jest poza sporem, że nie zapłacił żadnej należności z tytułu wystawionych faktur. Zatem D. J. kupując drogie telefony w odstępie kilku dni w promocji i zawierając umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nie miał zamiaru wywiązać się z warunków umów. Jest to tym bardziej oczywiste wobec faktu, że pracownicy P. nie mogli skontaktować się telefonicznie z oskarżonym, również pod numerami telefonów, które zakupił. Ostatecznie D. J. wstawił telefony do lombardu i ich nie wykupił. W świetle zebranego materiału dowodowego w postaci zeznań świadków, wyjaśnień D. J. oraz dokumentów, Sąd uznał, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa wyczerpującego znamiona z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Z uwagi na powyższe Sąd uznał D. J. za winnego zarzucanego mu czynu.

Sąd uznał, że karą uwzględniającą stopień społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu, a jednocześnie nie przekraczającą stopnia jego winy oraz biorącą pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do niego, będzie kara 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby.

Sąd zastosował zgodnie z art. 4 § 1 k.k. ustawę obowiązującą w czasie popełnienia przestępstwa przez oskarżonego, tj. przed zmianami z dnia 1 lipca 2015r. jako względniejszą dla sprawcy.

Przy wyborze rodzaju kary i określaniu jej wysokości Sąd kierował się dyrektywami zawartymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., bacząc by jej dolegliwość nie przekroczyła stopnia winy, tak by wymierzona kara nie była jedynie odwetem, ale odpłatą za popełnione przestępstwo, a jednocześnie, aby uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu oraz miała na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Jako okoliczność obciążającą uwzględniono nagminność tego rodzaju czynów oraz dwukrotną karalność oskarżonego w momencie popełnienia czynu za inne przestępstwa.

Po stronie okoliczności łagodzących uwzględniono przyznanie się oskarżonego do popełnienia przestępstwa.

W ocenie Sądu kara 10 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia winy D. J. oraz do stopnia społecznej szkodliwości czynu, który jest stosunkowo wysoki, spełnia swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze. Kara jest odpowiednio wyważona, nie razi surowością, ponieważ jest utrzymana w granicach dolnego progu ustawowego zagrożenia, stanowi sprawiedliwą odpłatę za czyn oskarżonego. Spełnia ona prawidłowo wymogi prewencji ogólnej i szczególnej.

Sąd doszedł do przekonania, że D. J. może skorzystać z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, gdyż można co do niego sformułować dodatnią prognozę kryminologiczną wyrażającą się w przypuszczeniu, że oskarżony w przyszłości będzie przestrzegał porządku prawnego, a cele kary zostaną osiągnięte bez jej wykonania. Uprzednia karalność nie przekreśla automatycznie możliwości postawienia dodatniej prognozy kryminologicznej w stosunku do sprawcy. Z uwagi na wcześniejszą karalność oskarżonego, w tym za czyn przeciwko mieniu, Sąd warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności na okres 3 lat próby. Okres próby jest wystarczający z uwagi na sylwetkę oskarżonego, który jest osobą młodą, zatem potrzebuje dłuższego oddziaływania w kierunku wdrożenia go do prowadzenia trybu życia zgodnego z oczekiwaniami społecznymi i pozwoli zweryfikować dodatnią prognozę kryminologiczną w stosunku do niego.

Nadto Sąd nałożył na oskarżonego obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego, ponieważ nie została ona naprawiona. Obowiązek ten wzmocni działania resocjalizacyjne w stosunku do D. J., a ponadto jest ona realna do uiszczenia z uwagi na jego sytuację materialną i rodzinną. Wprawdzie obecnie oskarżony odbywa karę pozbawienia wolności w innej sprawie, ale jest człowiekiem młodym i nie ma nikogo na utrzymaniu, zatem ma możliwości aby wywiązać się z nałożonego obowiązku. Tak ukształtowana kara spełni swe cele resocjalizacyjne w stosunku do oskarżonego, a także utwierdzi społeczeństwo w przekonaniu, że dobra chronione prawem rzeczywiście z tej ochrony korzystają.

O kosztach orzeczono jak w punkcie IV wyroku uznając, iż D. J. z uwagi na brak dochodów i odbywanie kary pozbawienia wolności nie jest w stanie ich uiścić.

SSR Bożena Baraniak